

Arrest

nr. 283 397 van 17 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 7 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op het arrest nr. 278 723 van de Raad, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. VAN DE WATER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2020 werd ingediend door :

V., N.G. [...] nationaliteit: Wit-Rusland geboren te Grodno op (...)1987 [...] + 2 kinderen: V., D. [...] Geboren op (...)2013 te Kortrijk Nationaliteit: Wit-Rusland V., N.A. [...] Geboren op (...)2015 te Kortrijk Nationaliteit: Wit-Rusland

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Op 02.07.2014 diende betrokkene in België een eerste Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Op 28.01.2016 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. De duur van deze procedure - namelijk iets minder dan een jaar en zeven maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij ouder is van schoolgaande kinderen en dat de verplichting om het schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ter staving hiervan legt zij schoolattesten voor van de schooljaren 2016-2017, 2017-2018 en 2020-2021 voor haar zoon D. en een bewijs van scholing vanaf 08.01.2018 en een schoolattest van 2020-2021 voor haar dochter N.A. . Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Verzoekster maakt het niet aannemelijk dat haar kinderen een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat zij in Wit-Rusland niet zouden kunnen aansluiten op school. Het is verder weinig aannemelijk dat betrokkene in huiselijke sfeer niet haar moedertaal zou spreken en dat zij haar kinderen niet zou opvoeden in deze taal, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands kan spreken. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat haar verblijf precair was en dat de scholing van haar kinderen slechts een tijdelijke oplossing. Zij diende haar kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar ‘de actuele burgeroorlog in Wit-Rusland nog steeds onder het juk van dictator Loekachenko’; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit een

verwijzing is naar de algemene toestand in Wit-Rusland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven of dat van haar kinderen in gevaar zou zijn. Het louter op algemene wijze melding maken van de situatie in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Betrokkene toont niet aan dat zij persoonlijk moet vrezen voor de situatie in haar land van herkomst. Daarenboven is er geen Belgische ambassade in Wit-Rusland om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en dient betrokkene zich te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou, Rusland. Betrokkene legt geen bewijzen voordat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Rusland te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene stelt dat zij een traumatische jeugd beleefde in Wit-Rusland, het is echter niet nodig om naar Wit-Rusland terug te keren, waardoor dit element niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden.

Betrokkene verklaart dat het zo goed als uitgesloten zou zijn dat ze met haar 'Senegalese' dochter ooit Wit-Rusland zou binnenraken. Om deze reden zou betrokkene niet terug kunnen keren naar haar thuisland om aldaar de nodige stappen te ondernemen. Betrokkene dient hiervoor haar bewering te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. Het blijft bij de loutere bewering dat betrokkene haar dochter niet in Wit-Rusland zou binnen raken, waardoor dit niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Ook hier verwijzen we naar het feit dat de bevoegde Belgische ambassade in Rusland ligt en dat betrokkene niet naar Wit-Rusland dient terug te keren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen is met het gerecht en dus over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2013 in België verblijft, dat zij en haar kinderen perfect Nederlands leerden en praten, dat verzoekster het traject integratie en inburgering volgde, dat zij tal van vrienden en kennissen hier heeft, dat verzoekster zich sociaal als vrijwilligster inzet, o.m. bij het 'Welzijnshuis Roeselare', dat zij bereid is deel te nemen aan het regulier arbeidsproces, dat haar zoon lid is van voetbalclub [...], dat haar dochter danslessen/ballet volgt, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de ontvankelijkheid

In het arrest nr. 278 723 van 14 oktober 2022 stelde de Raad vast dat de verwerende partij ter terechtzitting van 22 september 2022 een exceptie van onontvankelijkheid had opgeworpen, stellende dat de bestreden beslissing werd betekend op 5 mei 2022 en dat het beroep dat werd ingediend op 8 juni 2022 laattijdig is. Daarop heropende de Raad de debatten om de verzoekende partij toe te laten aan te tonen dat het verzoekschrift tijdig werd ingediend.

Verzoekster legde ter zitting van 17 november 2022 een bewijs van verzending voor, waaruit blijkt dat het verzoekschrift op 7 juni 2022 werd verzonden aan de Raad. Zij betoogt dat de bestreden beslissing werd betekend op 5 mei 2022, zodat de beroepstermijn begon te lopen op 6 mei 2022 en dat de laatst nuttige dag om het verzoekschrift in te dienen dus 4 juni 2022 was, dat dit echter een zaterdag was zodat de vervalddag opschoof naar de eerstvolgende maandag 6 juni 2022, die echter een wettelijke feestdag was. Derhalve verschoof de vervalddag naar dinsdag 7 juni 2022 en is het verzoekschrift dus tijdig ingediend.

Artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt dat de in artikel 39/2 van deze wet bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. Volgens artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet begint, wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst.

Artikel 39/57, §2, tweede en derde lid van dezelfde wet luiden als volgt:

"De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster kennis nam van de bestreden beslissing op 5 mei 2022 door afgifte tegen ontvangstbewijs. De dies a quo is dus 6 mei 2022. De laatste dag van de termijn is 4 juni 2022, maar omdat dit een zaterdag was, wordt de vervaldag in toepassing van artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Omdat verzoekster er terecht op wees dat maandag 6 juni 2022 een wettelijke feestdag was, werd de vervaldag verplaatst naar dinsdag 7 juni 2022.

Het beroep, ingediend op 7 juni 2022 is derhalve tijdig. De exceptie wordt verworpen.

3. Over de rechtspleging

Verzoekster diende tijdig een syntheseseminarie in.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Schending materiële motiveringsplicht. Schending van de formele motiveringsplicht. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers vatten de middelen als volgt samen en repliceren op de nota als volgt:

Verzoekers stellen vast dat verwerende partij eenvoudigweg niet ingaat op de formuleerde kritiek.

a. Algemene situatie in Wit Rusland

Het hoofdargument van verwerende partij met betrekking tot de algemene situatie in Wit Rusland is dat de beschrijving van de buitengewone omstandigheid te algemeen is en dat verzoekers niet in concreto aanduiden wat hen zal overkomen. Verwerende partij voegt hieraan toe dat verzoekers niet naar Wit Rusland moeten terugkeren omdat zij hun aanvraag kunnen indienen in Moskou en zij niet aantonen tijdelijk te kunnen verblijven in Moskou.

In de nota van verwerende partij wordt dit motief bevestigd.

b. Traumatische jeugd van eerste verzoekster

In tegenstelling tot het eerdere element lijkt verwerende partij wel aan te nemen dat dit een buitengewone omstandigheid zou kunnen zijn daar de motivering hieromtrent beperkt blijft tot:

Betrokkene stelt dat zij een traumatische jeugd beleefde in Wit-Rusland, het is echter niet nodig om naar Wit-Rusland terug te keren, waardoor dit element niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden.

Voor alle duidelijkheid met betrekking tot dit element brachten verzoekers ook concrete stukken voor namelijk de uitspraken van de Volksrechtbank Grodno (stuk 4 van de aanvraag 9bis).

Verwerende partij lijkt bijkomend ervan uit te gaan dat een verblijf in Moskou langere tijd en dus niet tijdelijk zoals bij de bespreking van het bijkomend argument met betrekking tot de algemene situatie in Wit Rusland (zie supra).

Op de door verzoekers geformuleerde kritiek wordt niet ingegaan. Integendeel het argument wordt genegeerd door algemeen te stellen dat de motivering uitgebreid is en er geen schending van de zorgvuldigheidsplicht is quod certe non.

c. Onduidelijkheid omtrent de nationaliteit van derde verzoekster

Ook hier stelt verwerende partij dat het gaat om een bewering die niet wordt gestaafd en bijkomend dat verzoekers niet gedwongen worden om naar Wit Rusland te gaan.

Bij de bespreking van de drie argumenten worden twee van de drie afgewezen als zijnde onvoldoende bewezen maar inzake de traumatische jeugd verwijst men enkel naar het feit dat verzoekers niet naar Wit Rusland moeten gaan omdat ze in Moskou kunnen verblijven.

Dat verzoekers stellen dat verwerende partij effectief aanvaard dat verzoekers niet naar Wit Rusland kunnen gaan in afwachting van een antwoord op een verzoek humanitair visum en dat een verblijf in de Russische Federatie noodzakelijk is in afwachting hiervan.

In de nota wordt hier niet verder op ingegaan en negeert verwerende partij het argument van verzoekers dat zij wel degelijk aanvaard dat verzoekers niet naar Wit Rusland kunnen gaan.

Vooreerst wijzen verzoekers er op dat de motivering inzake een verblijf in Moskou/Russische Federatie dubbelzinnig is. Verwerende partij stelt immers eerst dat een tijdelijk verblijf volstaat om nadien gewoon te stellen dat een langer verblijf ook mogelijk is.

Dat verwerende partij deze mogelijkheid niet heeft voorgelegd aan verzoekers en verzoekers hieromtrent niet gehoord heeft. Verzoekers geloven dat verwerende partij ook niet verplicht kon worden dit doen maar in zulks een geval wel zeer zorgvuldig moet nagaan of die optie wel degelijk voorhanden is. Zorgvuldig wil dan ook zeggen dat verwerende partij moet nagaan of verzoekers er zich wel degelijk naar kunnen verplaatsen en er leven op een relatief normale manier.

Dat verzoekers zich dan ook verbazen dat verwerende partij hieromtrent geen enkele melding maken omtrent het algemeen bekend feit dat er een oorlog aan de gang is tussen de Russische Federatie en Oekraïne. Dat er economische sancties werden getroffen en het vliegverkeer tussen Europa en de Russische Federatie geschorst is.

Verzoekers stellen vast dat verwerende partij hieromtrent helemaal niets motiveert en zelfs niet vermeldt dat er een oorlog aan de gang is. Dat ook in de nota van verwerende partij hieromtrent geen enkel standpunt wordt ingenomen.

Dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat zulks getuigt van zorgvuldigheid laat staan van een correct gemotiveerde beslissing.

Dat verwerende partij derhalve de materiële motiveringsplicht schendt doordat het geen rekening houdt met het algemeen bekend feit dat er een oorlog aan de gang is tussen de Russische Federatie en Oekraïne en zij kennelijk onredelijk motiveert over een eventuele terugkeer naar Moskou.

Dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt doordat het de situatie van oorlog totaal negeert.”

4.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met

een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster betoogt in essentie dat de verwerende partij effectief aanvaardt dat ze omwille van haar traumatische jeugd in Wit-Rusland, niet naar dat land kan gaan in afwachting van een antwoord op een aanvraag en dat een verblijf in Rusland, waar de bevoegde diplomatieke post voor België zich bevindt, bijgevolg noodzakelijk is.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij aanvaardt dat verzoekster niet kan terugkeren naar Wit-Rusland wegens haar traumatische jeugd aldaar. De verwerende partij motiveert enkel dat het niet nodig is om naar Wit-Rusland terug te keren, waardoor dit element niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden.

Verzoekster stelt dat de motivering over een verblijf in Rusland dubbelzinnig is, aangezien in de motivering het nu eens over een 'tijdelijk verblijf' gaat terwijl verder de verwerende partij lijkt te veronderstellen dat zij voor langere tijd in Rusland moet verblijven. De Raad ziet de dubbelzinnigheid echter niet: het verblijf in Rusland heeft tot doel de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en het resultaat ervan af te wachten. Dit is een tijdelijk gegeven, zelfs als de duur van het verblijf nog niet vaststaat.

Verder verwijt verzoekster dat zij niet is gehoord over het eventuele verblijf in Rusland. Zij stelt dat de verwerende partij zorgvuldig moet nagaan of dit verblijf een optie is voor het gezin, meer bepaald of het gezin er zich weldegelijk naar kan verplaatsen en er kan leven op een relatief normale manier. Ze wijst hierbij op het algemeen bekende feit dat er een oorlog aan de gang is tussen Rusland en Oekraïne, dat er economische sancties werden getroffen en het vliegverkeer tussen Europa en Rusland geschorst is.

Verzoekster toont haar belang bij deze grief niet aan: zo brengt zij in het kader van de huidige procedure geen enkel concreet argument bij waaruit zou kunnen blijken dat zij geen verblijfstitel kan krijgen om legaal in Rusland te verblijven met het oog op het indienen van de aanvraag, terwijl het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om ervan uit te gaan dat die mogelijkheid bestaat, nu Wit-Russische onderdanen anders verstoken zouden blijven van de voor hun land bevoegde diplomatieke en consulaire diensten. Verder, waar zij wijst op het opgeschorte vliegverkeer tussen Europa en Rusland, toont zij niet aan dat zij niet op een andere manier, of via haar land van herkomst naar Rusland zou kunnen reizen. Het feit dat verzoekster een traumatische jeugd zou hebben gehad in Wit-Rusland staat een kort verblijf met het oog op een transit naar Rusland niet in de weg, en verder heeft de verwerende partij reeds vastgesteld dat de verwijzing naar de algemene situatie in Wit-Rusland niet volstaat om aan te nemen dat zij of haar kinderen een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekster betwist dit overigens niet zodat niet is aangetoond dat de algemene situatie een kort verblijf met het oog op een transit naar Rusland in de weg zou staan. Waar zij verwijst naar de het conflict met Oekraïne en de economische sancties die Rusland zouden treffen, toont zij niet aan dat om die reden niet van haar zou kunnen verwacht dat zij in Rusland zou verblijven voor de behandelingsduur van haar aanvraag. Met andere woorden: verzoekster brengt geen enkel concreet

argument aan waaruit blijkt dat zij zich niet kan verplaatsen naar Rusland of er niet zou kunnen leven op een relatief normale manier. Zij maakt dus evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij niet naar Wit-Rusland moet terugkeren maar naar Rusland moet gaan om daar haar aanvraag in te dienen zodat de verwijzing naar de situatie in Wit-Rusland niet relevant is als buitengewone omstandigheid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending van artikel 3, 9,12, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 24 en artikel 41 van het Handvest grondrechten EU. Schending van het haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel inzake een beslissing op basis van artikel 8 EVRM en op basis van de artikel 3,28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Schending van artikel 22bis Grondwet.

De bestreden beslissing bevat geen enkele vermelding van vermelde artikels (Grondwet, Kinderrechtenverdrag, Handvest...) en bepalingen die betrekking hebben op het kind of de kinderen.

De onder (1) geciteerde wetsbepalingen houden allen in dat de belangen van het kind, de kinderen, de eerste en essentiële overweging moet zijn bij het nemen van de hier bestreden beslissing.

Dit is op geen enkele wijze het geval.

Integendeel, men stelt in essentie dat het verlies van schooljaar of achterstand in eerste instantie te wijten is aan eerste verzoekster die een fout heeft begaan door in precair verblijf te blijven en de kinderen hiervan de dupe zijn. Hoe hiermee het hoger belang van het kind wordt gediend of gemotiveerd werd is verzoekers onbekend. Het lijkt eerder een argumentatie om te stellen dat het hoger belang in deze geen toepassing kan vinden.

De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag vereisen een autonome beoordeling vanuit het hoger belang van de kinderen. De beslissing bevat geen autonome beoordeling in die zin.

Er moet een concrete beoordeling te worden gemaakt van alle relevante en actuele omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten.

De beslissing hanteert in essentie een louter automatisme met als uitgangspunt het illegaal verblijf van de moeder en laat na met alle relevante en actuele omstandigheden rekening te houden in het licht van de grondrechten, en inzonderheid in het licht van de belangen van het kind, de kinderen.

Er is in de bestreden beslissing geen aandacht besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de maatregel vanuit het licht van de betrokken kinderen en van het gezinsleven.”

4.2.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat in de bestreden beslissing wordt geantwoord op de elementen die verzoekster in haar aanvraag aan de verwerende partij had voorgelegd. Zij heeft daarbij geen enkele andere bepaling aangehaald dan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In die optiek kan de verwerende partij niet worden verweten geen melding te hebben gemaakt van de thans voor de eerste keer in het verzoekschrift aangehaalde geschonden geachte bepalingen.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd op de in de aanvraag aangehaalde situatie van de kinderen :

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij ouder is van schoolgaande kinderen en dat de verplichting om het schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ter staving hiervan legt zij schoolattesten voor van de schooljaren 2016-2017, 2017-2018 en 2020-2021 voor haar zoon D. en een bewijs van scholing vanaf 08.01.2018 en een schoolattest van 2020-2021 voor haar dochter N.A. . Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van

herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Verzoekster maakt het niet aannemelijk dat haar kinderen een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat zij in Wit-Rusland niet zouden kunnen aansluiten op school. Het is verder weinig aannemelijk dat betrokkene in huiselijke sfeer niet haar moedertaal zou spreken en dat zij haar kinderen niet zou opvoeden in deze taal, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands kan spreken. Bovendien merken we op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat haar verblijf precair was en dat de scholing van haar kinderen slechts een tijdelijke oplossing. Zij diende haar kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster is van mening dat het hoger belang van de kinderen niet de eerste en essentiële overweging blijkt te zijn geweest, aangezien de bestreden beslissing in essentie stelt dat het verlies van schooljaar of achterstand in eerste instantie te wijten is aan verzoekster die een fout heeft begaan door in precair verblijf te blijven en de kinderen hiervan de dupe zijn.

De Raad leidt echter uit voornoemde motivering af dat het determinerende motief is dat niet is aangetoond dat scholing niet kan worden hervat na terugkeer en dat niet is aangetoond dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben of zij zich niet zouden kunnen aanpassen aan een scholing in de taal van het land van herkomst. Verzoekster laat deze motieven volledig ongemoeid, zodat ze onverminderd staande blijven. Dat geen rekening zou zijn gehouden met de relevante omstandigheden in het licht van de belangen van de kinderen, kan dan ook niet staande worden gehouden.

Waar zij stelt dat geen concrete en autonome beoordeling is gemaakt van alle relevante en actuele omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat om te specificeren met welke door haar in de aanvraag aangehaalde omstandigheden dan wel geen rekening zou zijn gehouden. De bewijslast rust immers op haar om deze elementen aan te voeren.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij onwettig, onevenredig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld over de elementen van haar aanvraag in het licht van het al dan niet aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden die haar zouden toelaten om haar aanvraag in België in te dienen in plaats van -zoals de regel het voorschrijft- via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS